

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Tanvald, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 5. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona, protože nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatického technického prostředku používaného bez obsluhy, kdy dne 2. 10. 2020 ve 23:43 hodin na pozemní komunikaci I/10 v obci Kořenov v úseku směru jízdy Kořenov – Harrachov X, X- X, X jel blíže neurčený řidič vozidla registrační značky 6AB8884 rychlostí 61 km/h, po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 11 km/h. Řidič tak svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
2. Za spáchání popsaného přestupku byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 125f odst. 4 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Dílčí změna, k níž přistoupil žalovaný v napadeném rozhodnutí, se týkala pouze použitého ustanovení zákona o silničním provozu, upravujícího působnost obecního úřadu obce s rozšířenou působností k projednávání přestupků podle tohoto zákona.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Městská policie Tanvald dne 5. 10. 2020 učinila u správního orgánu I. stupně oznámení o podezření ze spáchání přestupku nezjištěného řidiče shora označeného vozidla spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti dne 2. 10. 2020. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce. Ten byl proto dne 2. 11. 2020 vyzván k zaplacení určené částky za přestupek provozovatele vozidla a současně byl poučen o tom, že může označit řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce se k výzvě nevyjádřil. Usnesením ze dne 26. 2. 2021 správní orgán I. stupně odložil věc přestupku neznámého řidiče s odůvodněním, že se nepodařilo ustanovit osobu řidiče. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Žalobce proti příkazu podal odpor.
5. Dne 31. 5. 2021 vydal správní orgán I. stupně shora popsané rozhodnutí. Uvedl, že přestupek byl zjištěn a zdokumentován silničním rychloměrem Měřič úsekové rychlosti SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0067, výrobce GEMOS Dopravní systémy a.s., umístěném na pozemní komunikaci I/10 v obci Kořenov směr Harrachov, ověřovací list č. 8012-OL-70360-20 platný

od 17. 8. 2020 do 16. 8. 2021 je součástí spisové dokumentace. Vycházel zejména z protokolu o měření průměrné rychlosti, z něhož vyplývá, že úseková rychlost změřená vozidlu žalobce byla 64 km/h a měřicí úsek byl dlouhý 1075,7 m. Správní orgán I. stupně odkázal na „Určení úseků pozemní komunikací“ dopravního inspektorátu územního odboru Semily Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 7. 7. 2020, č. j. X, v němž byla k úsekovému měření určena právě silnice č. I/10 - Kořenov - průjezd centrální částí obce, měření v obou jízdních směrech, úsek měření délky 1092 m.

6. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které ani k výzvě nedoplnil. Napadeným rozhodnutím ze dne 4. 10. 2021 žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že žalobce jako obviněný během řízení nepředložil žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za liberační a které by vyvracely prokazatelné naplnění skutkové podstaty přestupku. Po přezkoumání spisového materiálu žalovaný dovodil, že o spáchání přestupku nejsou žádné pochybnosti a přestupek byl přesvědčivě a nezpochybnitelně dokumentován a spis obsahuje veškeré důkazy a podklady pro konstatování viny. Po procesní stránce žalovaný rovněž neshledal žádné pochybení, správní orgán I. stupně postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o odpovědnosti za přestupky.
7. Žalobce ve včasné žalobě namítal, že správní orgány neprokázaly délku měřeného úseku. Původ údaj o délce 1075,7 m zůstal nejasný a jeho správnost nebyla ničím prokázána. Ve spise chybí kalibrační test o délce vzdálenosti mezi rychloměry, který by tento údaj potvrdil. Žalobce k žalobě přiložil kalibrační list k jinému rychloměru stejného typu, jímž navrhoval provést důkaz. Z podkladu, kterým Policie ČR určila úseky k měření rychlosti obecní policii (ze dne 7. 7. 2020, č. j. X), navíc vyplývá, že byl úsek měření dlouhý 1092,0 m.
8. Žalobce také tvrdil, že měření probíhalo v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, jelikož nebyly splněny podmínky, kterými svůj souhlas s měřením podmínila Policie ČR. Ta v písemnosti ze dne 7. 7. 2020, č. j. X, stanovila, že ve vzdálenosti nejméně 100 m před začátkem měřeného úseku musí být umístěna značka IP 31a. Uvedená značka v úseku umístěna nebyla. Žalovaný pochybil, když si splnění této podmínky neověřil.
9. Dle žalobce bylo měření rychlosti provedeno nezákonně i proto, že obecní policie měřila rychlost v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“). Záznam byl proveden stálým automatickým technickým systémem, obecní policie nicméně informaci o zřízení takového systému nezveřejnila. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018-31.
10. Obecní policie navíc vůbec nebyla oprávněna v daném místě měřit vzhledem k neplatně uzavřené veřejnoprávní smlouvě. Ze správního spisu není možné zjistit, zda krajský úřad udělil s uzavřením veřejnoprávní smlouvy souhlas, případně kdy jej udělil. Není tak zřejmé, zda tak případně učinil přede dnem, kdy byla rychlost měřena. Policie proto jednala mimo pravomoci svěřené jí zákonem. Žalobce namítal, že krajský úřad souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy neudělil, neboť žalobce takový souhlas nedohledal ani ve správním spisu, ani ve veřejných zdrojích za pomoci internetového vyhledávače. Jako důkaz soudu označil výsledky vyhledávání na vyhledávači Google.

11. Za protiprávní označil žalobce i absenci slovního vyjádření porušení povinnosti ve výrokové části. Uvedení paragrafového znění nestačí, žalobce z výroků nerozumí tomu, z čeho byl shledán vinným.
12. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
13. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Upozornil, že žalobce čtyři dny před podáním žaloby uhradil pokutu i náklady řízení v plné výši. Navrhoval žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.
14. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
15. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, v jehož průběhu žalovaný setrval na svém stanovisku. Žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil, ač byl o konání ústního jednání prostřednictvím svého právního zástupce řádně vyrozuměn. O odročení ústního jednání nepožádal. V souladu s § 77 s. ř. s. soud při ústním jednání doplnil dokazování Veřejnoprávní smlouvou uzavřenou mezi městem Tanvald a obcí Kořenov o zajištění činnosti obecní policie ze dne 18. 5. 2020 získanou z rejstříku převodů agend orgánů veřejné moci, kde byla zveřejněna v souladu s § 66c odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení). Soud současně podotýká, že uvedená smlouva byla rovněž zveřejněna na webových stránkách obou obcí. Z předložené smlouvy vyplývá, že souhlas s jejím uzavřením byl udělen rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje č. j. X, které nabylo právní moci dne 17. 6. 2020. Jako důkaz soud dále provedl listiny předložené žalovaným: citované rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 17. 6. 2020, č. j. X, projektovou dokumentaci Umístění oboustranného úsekového měřiče rychlosti z února 2018 a článek *Řidiči překračovali rychlost na cestě do hor až dvojnásobně, pomohly radary?* ze dne 14. 1. 2020, uveřejněný na <https://liberec.rozhlas.cz/ridici-prekracovali-rychlost-na-cestech-do-hor-az-dvojnásobne-pomohly-radary-8135019>. Důkazy navržené žalobcem, tj. kalibrační list k jinému rychloměru a výsledky žalobcova vyhledávání na vyhledávači Google soud pro zjevnou nadbytečnost neprováděl.
16. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda Městská policie Tanvald byla vůbec oprávněna provádět měření rychlosti v obci Kořenov.
17. V souladu s § 1 odst. 2 zákona o obecní policii obecní policie zabezpečuje záležitosti veřejného pořádku v rámci působnosti obce a plní další úkoly, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon. Podle § 1 odst. 5 zákona o obecní policii může obecní policie jí svěřené úkoly plnit i na území jiné obce, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon. Z §

3a odst. 1 zákona o obecní policii vyplývá, že k tomu, aby obecní policie mohla vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce nebo obcí, které obecní policii nezřídily, je třeba veřejnoprávní smlouvy, na jejímž základě bude obecní policie tuto působnost na území jiné obce vykonávat. Veřejnoprávní smlouva uzavřená podle § 3a odst. 1 zákona o obecní policii vyžaduje ke svému uzavření nebo změně obsahu souhlas krajského úřadu, který o udělení souhlasu rozhoduje v přenesené působnosti.

18. Podle § 164 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), jestliže stanoví zákon, že k uzavření veřejnoprávní smlouvy je třeba souhlasu správního orgánu, je veřejnoprávní smlouva uzavřena dnem, kdy tento souhlas nabude právní moci. Správní orgán, který dal souhlas k uzavření veřejnoprávní smlouvy, zveřejní veřejnoprávní smlouvu na své úřední desce. V souladu s § 66c odst. 2 zákona o obcích, rovněž obec, která je smluvní stranou veřejnoprávní smlouvy, takovou smlouvu zveřejní na úřední desce obce. Publikáční povinnost na úřední desce (a ve věstníku právních předpisů) je jen deklaratorního charakteru a nemá na platnost ani účinnost veřejnoprávní smlouvy vliv. Z § 164 odst. 3 správního řádu vyplývá, že veřejnoprávní smlouva o plnění úkolů obecní policie na území jiné obce uzavřená podle § 3a odst. 1 zákona o obecní policii je platně uzavřena dnem, kdy nabude právní moci rozhodnutí krajského úřadu o udělení souhlasu k uzavření takové veřejnoprávní smlouvy.
19. Žalobce namítal, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že krajský úřad udělil souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy mezi městem Tanvald a obcí Kořenov. Žalobce tvrdil, že takový souhlas nedohledal ani ve správním spisu, ani ve veřejných zdrojích za pomoci internetového vyhledávače. K dané otázce lze především uvést, že ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, a rozsudku rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, nelze správnímu orgánu vytýkat, že za obviněného, který byl pasivní v průběhu správního řízení (jako tomu bylo i v projednávané věci, kdy se žalobce v průběhu řízení k věci nevyjádřil a podal banketní odpor i odvolání), „nedomyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi nevypořádal. Pokud nebyla v přezkoumávaném řízení zpochybněna pravomoc Městské policie Tanvald k měření rychlosti a správním orgánům v tomto směru nevyvstaly žádné pochybnosti, neboť měly k dispozici písemnost Police ČR, krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu ze dne 7. 7. 2020, č. j. KRPL-52452-1/ČJ-2020-181106-13, vydanou podle § 79a zákona o silničním provozu, podle které je Městská policie Tanvald oprávněna mj. k měření rychlosti vozidel na určených místech v obci Kořenov, není divu, že se touto otázkou blíže nezabývaly. Vzhledem k tomu, že u ověření existence veřejnoprávní smlouvy mezi obcemi dle § 3a odst. 1 zákona o obecní policii nejde o žádné rozsáhlé doplňování skutkového stavu, bylo na krajském soudu tuto pochybnost k žalobní námitce odstranit (srov. obdobně ve vztahu k ověření oprávnění obecní policie k měření rychlosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37; či ze dne 31. 7. 2020, č. j. 2 As 357/2018-60).
20. Na základě provedeného dokazování má soud za prokázané, že veřejnoprávní smlouva mezi městem Tanvald a obcí Kořenov byla uzavřena (resp. nabyla účinnosti) dne 17. 6. 2020, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje č. j. X o udělení souhlasu s uzavřením této smlouvy. Ke dni 2. 10. 2020, tj. ke dni spáchání přestupku, byla Městská policie Tanvald v souladu s § 1 odst. 5 ve spojení s § 3a odst. 1

zákona o obecní policii a ve spojení s § 164 odst. 3 správního řádu oprávněna měření rychlosti provést.

21. K námitce, že se správní orgány výslovně nezabývaly tím, zda byla splněna podmínka oznámení o umístění automatického rychloměru dle zákona o obecní policii, ačkoli její nesplnění žalobce ve správním řízení rovněž nenamítal, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 3 As 379/2019-47, v němž se s obdobnou námitkou vznesenou totožným právním zástupcem Nejvyšší správní soud vypořádal následujícím způsobem: *„Co se týče posouzení související žalobní námitky krajským soudem, zdejší soud zdůrazňuje, že stěžovatel v žalobě uplatnil jen „holé“ obecné tvrzení, že „záznam byl přitom proveden právě stálým automatickým technickým systémem (což je ostatně podmínka projednatelnosti přestupku provozovatele vozidla), nicméně, obecní policie informaci o zřízení takového systému nezveřejnila.“ Stěžovatel však již neuvedl, z čeho konkrétně dovodil, že obecní policie v daném případě tuto informaci nezveřejnila, a v tomto směru nepřiložil či neoznačil žádné důkazy. Krajský soud proto nepochybil, jestliže uvedl, že tímto postupem stěžovatel fakticky přenesl důkazní břemeno na soud a požadoval po něm, aby za něj obecně tvrzené pochybnosti ověřil. Stěžovatel nemá pravdu, že krajský soud po něm požaduje prokázání negativní skutečnosti. Bylo totiž na něm, aby především uvedl, z čeho pramení jeho přesvědčení, že obecní policie zákonnou informační povinnost nesplnila. Stěžovatel přece v tomto svém tvrzení (pokud by bylo pravdivé) logicky musel vycházet z určitých podkladů a informací, například z lustrace webových stránek obecní policie či dotčených obcí, na kterých danou informaci nenašel. Pokud by tomu tak bylo, nic by mu nebránilo k žalobě přiložit alespoň printscreen z webové stránky zachycující její obsah a prokazující příkladmo to, že daný měřený úsek chybí mezi místy, u kterých je uvedena informace o měření rychlosti a umístění radarů. Případně mohl mít stěžovatel k dispozici vyjádření obecní policie či správního orgánu ohledně zveřejnění dotčené informace, anebo mohl provedení některého z takových důkazů navrhnout. Nic takového ovšem stěžovatel v žalobě netvrdil a, jak již bylo uvedeno, žádný důkaz na podporu svého tvrzení nenavrl. Není rovněž pravdou, že důkazy měl předložit žalovaný, neboť je to žalobce, který musí svá žalobní tvrzení v řízení před soudem odpovídajícím způsobem prokázat [srov. § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].“ Ani ve zde přezkoumávané věci žalobce konkrétně netvrdil, z čeho absenci zveřejnění informace dovodil. Pouze obecně konstatoval, že správními orgány nebylo zjištěno, zda bylo zřízení měřicího zařízení vhodným způsobem uveřejněno, z čehož dovozoval nesplnění této podmínky.*
22. Soud znovu opakuje, že při posuzování zákonnosti správního řízení a kvality odůvodnění správních rozhodnutí je třeba přihlídnout mimo jiné k procesní aktivitě (respektive zde naopak pasivitě) samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení zcela pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávání věci. V dané věci se žalobce v průběhu správního řízení k podkladům rozhodnutí, které mu byly zaslány do datové schránky jeho zmocněnce, nevyjádřil a proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Za této situace nelze správním orgánům vytýkat, že se podrobně nezabývaly skutečnostmi, které nebyly v průběhu správního řízení nikterak zpochybněny, a nečinily ohledně nich další dokazování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019-39).

23. Soud pro úplnost dodává, že zákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění zřízení měřícího zařízení nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení. Z listin předložených žalovaným při ústním jednání, konkrétně projektové dokumentace Umístění oboustranného úsekového měřiče rychlosti a z fotografií k článku zveřejněném na <https://liberec.rozhlas.cz> dne 14. 1. 2020, jimiž soud doplnil dokazování, vyplynulo, že obec Kořenov podávala tuto informaci mimo jiné přímo na pozemní komunikaci umístěním dopravních značek IP 31a a IP 31b.
24. Z uvedených důvodů nelze přisvědčit ani námitce spočívající v nesplnění podmínek měření stanovených Policií České republiky v písemnosti ze dne 7. 7. 2020, č. j. X. Soud má na základě doplněného dokazování za prokázané, že značka IP 31a před měřeným úsekem umístěna byla. Podle názoru krajského soudu nevznikla žádná důvodná pochybnost o zákonnosti provedeného měření.
25. Krajský soud se dále zabýval námitkou spočívající v neprokázání délky měřeného úseku. Z protokolu o měření průměrné rychlosti přiloženého k oznámení o přestupku vyplývá, že daný úsek měřil 1075,7 m. Je však pravdou, že v podkladu ze dne 7. 7. 2020, č. j. X, kterým Policie ČR určila úseky k měření rychlosti obecní policii je délka úseku stanovena na 1092,0 m. Z přiloženého spisového materiálu vyplývá, že při výpočtu průměrné rychlosti jízdy žalobce bylo operováno s prvním z uvedených údajů. Při vzdálenosti 1075,7 m a čase průjezdu 59,978 sekund byla proto průměrná rychlost jízdy žalobce stanovena na 64,5 km/h. Pokud by výpočet za stejného časového údaje vycházel ze vzdálenosti 1092,0 m, byla by průměrná rychlost jízdy žalobce stanovena na 65,5 km/h. Z provedeného výpočtu je tudíž zřejmé, že uvedená nepřesnost nemohla mít vliv na kvalifikaci skutku a tedy ani na zákonnost napadeného rozhodnutí. Situace by byla podstatně jiná v případě výrazně kratšího úseku měření nebo jízdy na hranici povolené rychlosti v obci (tedy těsně nad 50 km/h). Tak tomu však v přezkoumávané věci nebylo. Tato námitka proto nevznese důvodnou pochybnost o tom, že by žalobce nejvyšší povolenou rychlost v obci nepřekročil. Krajský soud proto danou námitku považoval za nedůvodnou.
26. Soud nepřisvědčil ani námitce nedostatečného popisu skutku. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je skutek popsán nejen paragrafovým zněním, ale rovněž slovy. Je zde ve větách dostatečně určité popsáno, čeho a jakým jednáním se žalobce dopustil. Dle názoru soudu proto žalobce nemůže tvrdit, že by nevěděl, za jaké jednání byl potrestán.
27. Na závěr soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.
28. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

30. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 18. srpna 2022

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.
samosoudkyně